

40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΗ
ΜΕΤΑΔΟΣΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Σε ζωντανή μετάδοση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2012

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Ιούνιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg, *Olycksfågeln*, Forum 2006

Φιλολογική επιμέλεια Ειρήνη Χριστοπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

- © 2006, Camilla Läckberg.
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden.
- © 2011, 2021, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4441-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84441

Κ.Ε.Π. 6443, Κ.Π. 21868

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Camilla Lackberg

Σε ζωντανή μετάδοση

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στον Βίλε και στη Μέγια

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

Αυτό που θυμόταν καλύτερα ήταν το άρωμά της. Αυτό που εκείνη φυλούσε στο μπάνιο. Το μικρό, αστραφτερό μπουκάλι με το γλυκερό, βαρύ άρωμα. Όταν αργότερα ενηλικιώθηκε, έψαξε σε ένα αρωματοπωλείο μέχρι που βρήκε ποιο ακριβώς ήταν το άρωμα. Μόνο που γέλασε λίγο όταν είδε το όνομα: *Poison*.

Εκείνη συνήθως ψέκαζε λίγο από το άρωμα αυτό στους καρπούς της κι ύστερα τους έτριβε στον λαιμό της και στους αστραγάλους της όταν φορούσε φούστα.

Πόσο ωραίο τού φαινόταν αυτό. Οι εύθραυστοι, λεπτοί καρποί της τρίβονταν με χάρη μεταξύ τους. Η ευωδιά απλωνόταν στον χώρο γύρω της κι εκείνος περίμενε πώς και πώς τη στιγμή που θα βρισκόταν πολύ κοντά του και θα έσκυβε να τον φιλήσει. Πάντα στο στόμα. Ένα φιλί τόσο απαλό που τον έκανε μονίμως ν' αναρωτιέται αν ήταν πραγματικό ή αν το είχε απλώς ονειρευτεί.

«Φρόντισε την αδελφή σου» του έλεγε πάντοτε όταν έφευγε, σαν να πετάει μάλλον παρά σαν να περπατάει, βγαίνοντας από την πόρτα.

Αργότερα δεν μπορούσε ποτέ του να θυμηθεί αν απαντούσε με λόγια ή αν απλώς έγνεφε καταφατικά.

Ο ανοιξιιάτικος ήλιος έμπαινε από τα παράθυρα στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε αποκαλύπτοντας αμείλικτα τη βρομιά στα τζάμια. Σαν μεμβράνη απλωνόταν η γκριζωπή μουντάδα του χειμώνα πάνω τους. Ο Πάτρικ ένιωθε λες και καλυπτόταν από την ίδια μεμβράνη. Ήταν σκληρός ο χειμώνας που πέρασαν. Η ζωή με ένα παιδί στο σπίτι ήταν απείρως διασκεδαστικότερη αλλά και απείρως κουραστικότερη απ' όσο μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Και παρόλο που όλα εξελίσσονταν πολύ ομαλότερα με τη Μάγια από ό,τι στην αρχή, στην Ερίκα δεν άρεσε ακόμη η ζωή της μητέρας που ήταν υποχρεωμένη να μένει στο σπίτι. Αυτή η σκέψη βασάνιζε τον Πάτρικ κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε στη δουλειά. Άλλωστε και το συμβάν με την Άννα πρόσθετε ένα επιπλέον βάρος στους ώμους τους.

Ένα χτύπημα στο κούφωμα της πόρτας διέκοψε τις ζοφερές του σκέψεις.

«Πάτρικ; Πήραμε μια κλήση για τροχαίο ατύχημα. Ένα αυτοκίνητο που κατευθυνόταν προς το Σανές» τον ενημέρωσε η Άνικα.

«Εντάξει» είπε εκείνος και σηκώθηκε. «Δεν μου λες σήμερα δεν ήταν να έρθει η αντικαταστάτρια του Ερνστ;»

«Ναι» αποκρίθηκε η Άνικα. «Όμως, δεν είναι ακόμη οχτώ η ώρα».

«Τότε θα φωνάξω τον Μάρτιν, αν και είχα σκεφτεί να αρχίσω να παίρνω την αντικαταστάτρια μαζί μου μέχρι να μπει στο πετσί της δουλειάς».

«Βέβαια, αν και δεν ξέρω γιατί τη λυπάμαι την κακομοίρα» είπε η Άνικα.

«Επειδή θα δουλέψει μαζί μου μήπως;» είπε ο Πάτρικ και της έριξε αστεειευόμενος μια άγρια ματιά.

«Ε, βέβαια» είπε η Άνικα «αν σκεφτεί κανείς πώς οδηγάς... Τέλος πάντων, σοβαρά τώρα. Δεν νομίζω πως θα είναι εύκολα τα πράγματα ανάμεσα σ' αυτήν και τον Μέλμπεργκ».

«Έχω διαβάσει τον φάκελό της και πιστεύω ότι αν υπάρχει κάποια που μπορεί να τα βγάλει πέρα μαζί του αυτή είναι η Χάννα Κρούσε. Φαίνεται σκληρή κοπέλα, κρίνοντας από τα προσόντα και τις καλές υπηρεσιακές συστάσεις της».

«Το μόνο ύποπτο στοιχείο είναι ότι ζήτησε να έρθει στο Τανουμσχέντε...»

«Ίσως έχεις κάποιο δίκιο ως προς αυτό» είπε ο Πάτρικ καθώς φορούσε το μπουφάν του. «Θα πρέπει να τη ρωτήσω γιατί υποβαθμίζει τόσο τον εαυτό της υπηρετώντας σε ένα αστυνομικό τμήμα που θα οδηγήσει την καριέρα της σε αδιέξοδο ανάμεσα σ' ερασιτέχνες αστυνομικούς...» Έκλεισε το μάτι στην Άνικα, η οποία τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

«Έλα τώρα. Ξέρεις ότι δεν εννοούσα αυτό».

«Ε, να μη σε πειράξω κι εγώ λίγο; Δεν μου λες, αλήθεια, μήπως έχεις περισσότερες πληροφορίες για το πόσο σοβαρό είναι το τροχαίο; Τραυματίες; Νεκροί;»

«Σύμφωνα με αυτόν που τηλεφώνησε και μας ειδοποίησε, φαίνεται πως επέβαινε μόνο ένα άτομο στο αυτοκίνητο. Και το άτομο αυτό είναι νεκρό».

«Ω, διάβολε. Πάω να πάρω τον Μάρτιν και φεύγουμε αμέσως για εκεί να δούμε τι γίνεται. Μάλλον θα επιστρέψουμε σύντομα. Εσύ μπορείς να ξεναγήσεις τη Χάννα όσο θα λείπουμε».

Την ίδια στιγμή ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από τη ρεσεψιόν. «Είναι κανείς εδώ;»

«Θα πρέπει να ήρθε τώρα» είπε η Άνικα και έβαλε πλώρη για την είσοδο. Ο Πάτρικ, περίεργος να δει το καινούργιο γυναικείο απόκτημα του τμήματος, την ακολούθησε.

Έμεινε έκπληκτος όταν είδε τη γυναίκα στη ρεσεψιόν. Δεν ήξερε ούτε κι αυτός τι ακριβώς περίμενε να δει, σίγουρα όμως

κάποια... πιο μεγαλόσωμη, ίσως. Και μάλλον όχι τόσο γλυκιά... και ξανθιά. Εκείνη έδωσε το χέρι της πρώτα στον Πάτρικ και μετά στην Άνικα, και είπε:

«Γεια, είμαι η Χάννα Κρούσε. Αρχίζω δουλειά εδώ σήμερα».

Η φωνή της πάντως ήταν πιο κοντά στις προσδοκίες του. Πολύ βαθιά και αποφασιστική.

Επίσης η χειραψία της έδειχνε πως περνούσε πολλές ώρες στο γυμναστήριο, κάτι που έκανε τον Πάτρικ να αρχίσει να αναθεωρεί όλο και περισσότερο την πρώτη εντύπωση.

«Πάτρικ Χέντστρεμ. Κι αποδώ η Άνικα Γιάνσον, η ραχοκοκαλιά του αστυνομικού τμήματος...»

Η Χάννα χαμογέλασε. «Το προκεχωρημένο φυλάκιο των γυναικών στην απόλυτη αντρική επικράτεια εδώ, όπως κατάλαβα. Μέχρι τώρα, τουλάχιστον».

Η Άνικα γέλασε. «Ναι, οφείλω να παραδεχτώ ότι νιώθω υπέροχα που θα ενισχυθεί η θέση μου απέναντι σε όλη αυτή την τεστοστερόνη που υπάρχει μέσα σε τούτους εδώ τους τοίχους».

Ο Πάτρικ διέκοψε την κουβεντούλα τους. «Εσείς τα κορίτσια, λοιπόν, μπορείτε να γνωριστείτε καλύτερα μεταξύ σας αργότερα. Χάννα, μόλις λάβαμε μια κλήση για ένα τροχαίο με ένα αυτοκίνητο και έναν νεκρό. Σκέφτηκα ότι καλό θα ήταν να ερχόσουν μαζί μου, αν δεν έχεις αντίρρηση. Βουτιά στα βαθιά από την πρώτη κιόλας ημέρα δουλειάς εδώ».

«Κανένα πρόβλημα» είπε η Χάννα. «Μπορώ μόνο να αφήσω την τσάντα μου κάπου;»

«Θα τη βάλω εγώ στο γραφείο σου» απάντησε η Άνικα. «Την ξενάγηση θα την κάνουμε όταν επιστρέψετε».

«Ευχαριστώ» είπε η Χάννα και έφυγε βιαστικά να φτάσει τον Πάτρικ που ήταν ήδη στην πόρτα του τμήματος.

«Λοιπόν, πώς νιώθεις;» τη ρώτησε ο Πάτρικ όταν είχαν μπει στο αυτοκίνητο της αστυνομίας και ξεκίνησαν για το Σανέξ.

«Α, ευχαριστώ, μια χαρά νιώθω, αλλά πάντα υπάρχει αγωγή όταν αρχίζεις σε έναν καινούργιο τόπο».

«Είδα στον φάκελό σου ότι έχεις ήδη προλάβει να μετατεθείς σε πολλά μέρη» έκανε ο Πάτρικ.

«Ναι, πάντα ήθελα να αποκτήσω όσο περισσότερη εμπειρία μπορούσα» απάντησε η Χάννα καθώς κοιτούσε με περιέργεια έξω από το παράθυρο. «Διαφορετικά μέρη της Σουηδίας, διαφορετικού μεγέθους περιοχές υπηρεσίας, ότι μπορείς να φανταστείς. Κάνω τα πάντα για να εμπλουτίσω τις εμπειρίες μου».

«Ναι, αλλά γιατί;» συνέχισε να ρωτάει ο Πάτρικ. «Ποιος είναι ο τελικός στόχος, για να το θέσω έτσι;»

Η Χάννα χαμογέλασε. Ήταν ένα χαμόγελο φιλικό, αλλά ταυτόχρονα απίστευτα αποφασιστικό.

«Μια θέση προϊσταμένου φυσικά. Σε κάποια από τις μεγάλες αστυνομικές περιφέρειες. Κάνω λοιπόν όλων των ειδών τα μαθήματα και τα σεμινάρια, αποκτώ όσο περισσότερες εμπειρίες γίνεται και δουλεύω όσο σκληρότερα μπορώ».

«Ακούγεται καλή συνταγή για να πας μπροστά» είπε ο Πάτρικ και χαμογέλασε, αλλά αυτή η αίσθηση φιλοδοξίας τον έκανε να νιώθει κάπως άβολα. Ήταν κάτι στο οποίο δεν είχε συνηθίσει.

«Το ελπίζω» είπε η Χάννα και συνέχισε να κοιτάζει τα μέρη που προσπερνούσαν.

«Κι εσύ; Πόσον καιρό δουλεύεις στο Τανουμσχέντε;»

Ο Πάτρικ ενοχλήθηκε και έπιασε τον εαυτό του να απαντάει ελαφρώς ντροπιασμένος.

«Εε... να... από τότε που τέλειωσα την αστυνομική ακαδημία, εδώ που τα λέμε».

«Ωχ, εγώ δεν θα κατάφερνα ποτέ κάτι τέτοιο. Πρέπει να σου αρέσει πολύ εδώ, με άλλα λόγια. Έτσι είναι; Θετικός οϊωνός για μένα όσο θα υπηρετώ εδώ». Η Χάννα γέλασε και έστρεψε το βλέμμα της προς την πλευρά του.

«Ναι, μπορείς να το δεις κι έτσι. Ωστόσο, είναι πολλά πράγματα που κάνεις από συνήθεια και για να μην ξεβολεύεσαι. Έχω μεγαλώσει εδώ και ξέρω τον τόπο σαν την τσέπη μου. Αν και δεν μένω στο Τανουμσχέντε πια αλλά στη Φιελμπάκα».

«Ναι, βέβαια, άκουσα ότι είσαι παντρεμένος με την Ερίκα Φαλκ! Τρελαίνομαι για τα βιβλία της! Βέβαια αυτά που γράφουν για φόνους, τις βιογραφίες δεν τις διάβασα, οφείλω να ομολογήσω...»

«Δεν χρειάζεται να ντρέπεσαι γι' αυτό. Η μισή Σουηδία φαίνεται πως διάβασε το τελευταίο μυθιστόρημα αν κρίνουμε από τα νούμερα των πωλήσεων, αλλά οι περισσότεροι δεν ξέρουν καν ότι έχει γράψει πέντε βιογραφίες γυναικών συγγραφέων από τη Σουηδία. Αυτή που πήγε καλύτερα ήταν η βιογραφία της Κάριν Μπόγιε*, η οποία νομίζω ότι εκδόθηκε σε δύο χιλιάδες αντίτυπα... Παρεμπιπτόντως, δεν έχουμε παντρευτεί ακόμη. Όμως σύντομα θα γίνει ο γάμος. Την παραμονή της Πεντηκοστής!»

«Ω, με το καλό και συγχαρητήρια! Υπέροχος θα είναι ένας γάμος την Πεντηκοστή!»

«Ναι, ας το ελπίσουμε... Αν και για να είμαι ειλικρινής, τώρα πια πολύ θα ήθελα να το σκάσουμε στο Λας Βέγκας και να γλιτώσουμε από όλη τη φασαρία. Δεν είχα ιδέα ότι ένας γάμος είναι ολόκληρη επιχείρηση».

Η Χάννα γελούσε με την καρδιά της. «Ναι, το φαντάζομαι...»

«Αλλά απ' ό,τι είδα στον φάκελό σου είσαι κι εσύ παντρεμένη. Εσείς δεν κάνατε μεγαλειώδη θρησκευτικό γάμο;»

Μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό της. Έστρεψε αλλού το

* Σπουδαία Σουηδέζα ποιήτρια και πεζογράφος, η Κάριν Μπόγιε γεννήθηκε το 1900 στο Γέτεμποργκ και αυτοκτόνησε το 1941. Σπούδασε στο πανεπιστήμιο της Ουψάλα και εργάστηκε ως καθηγήτρια. Τα διασημότερα έργα της είναι το μυθιστόρημα *Καλλοκαΐνη* και οι ποιητικές συλλογές *Σύννεφα* (1922) και *Οι εστίες* (1927).

βλέμμα της και μουρμούρισε τόσο χαμηλόφωνα, ώστε μόλις και μετά βίας ακούστηκε:

«Κάναμε πολιτικό γάμο. Όμως είναι μια ιστορία που θα τη συζητήσουμε μια άλλη φορά. Φαίνεται πως φτάσαμε».

Μπροστά τους, μέσα σ' ένα χαντάκι, ήταν ένα τρακαρισμένο αυτοκίνητο, ενώ δύο πυροσβέστες ήταν απασχολημένοι με τη διάνοιξη της οροφής. Αλλά δεν έδειχναν να βιάζονται. Ρίχνοντας μια ματιά στα μπροστινά καθίσματα του τρακαρισμένου αυτοκινήτου, ο Πάτριχ κατάλαβε το γιατί.

Δεν ήταν τυχαίο που η συνάντηση έγινε στο δικό του σπίτι αντί στο κοινοτικό κέντρο. Έπειτα από μήνες εντατικής ανακαίνισης, το σπίτι –ή το «μαργαριτάρι» όπως το αποκαλούσε πολύ συχνά– ήταν πλέον έτοιμο να εκτεθεί σε κοινή θέα και να τραβήξει πάνω του βλέμματα θαυμασμού. Ήταν ένα από τα παλαιότερα και μεγαλύτερα κτίσματα στην Γκρέμπεσταντ και χρειάστηκε πολλή πειθώ για να καταφέρει τους ιδιοκτήτες να το διαθέσουν προς πώληση. Στην αρχή κλαψούριζαν ότι «ανήκει στην οικογένεια» και ότι «πρέπει να περάσει σε παιδιά και σε εγγόνια», αλλά τα κλαψουρίσματα έγιναν στη συνέχεια γρυλίσματα και κατόπιν μετατράπηκαν σε χαρωπά μουρμουρητά, καθώς ανέβαζε την προσφορά του. Και οι ηλίθιοι ντόπιοι δεν είχαν καν καταλάβει ότι τους πρόσφερε πολύ λιγότερα από όσα είχε κατά νου να πληρώσει. Γιατί δεν μετακινήθηκαν ποτέ έξω από την περιοχή τους και δεν είχαν καμιά απολύτως ιδέα για την αξία των πραγμάτων – κάτι που γνώριζε πολύ καλά όποιος είχε ζήσει στη Στοκχόλμη και ήταν συνηθισμένος στα τερτίπια της αγοράς ακινήτων. Μόλις ολοκληρώθηκε η αγοραπωλησία, εκείνος διέθεσε δίχως να χάσει καιρό άλλα δύο εκατομμύρια για την ανακαίνιση του σπιτιού και τώρα επιδείκνυε περήφανα το τελικό αποτέλεσμα στο υπόλοιπο δημοτικό συμβούλιο.

«Φέραμε ένα κλιμακοστάσιο από την Αγγλία, το οποίο ταιριάζει με τις χαρακτηριστικές λεπτομέρειες της εποχής. Βέβαια, δεν ήταν φτηνό, μια που κατασκευάζονται μόνο πέντε τέτοια τον χρόνο, αλλά αν θέλει κανείς να απολαμβάνει ποιότητα πρέπει να πληρώνει γι' αυτήν. Άλλωστε είχαμε στενή συνεργασία με το Μουσείο της κομητείας Μπούχους για να μην καταστρέψουμε την ψυχή του κτιρίου. Τόσο η Βίβεκα όσο κι εγώ, υπήρξαμε πολύ προσεχτικοί σε αυτό ακριβώς: στο να ανακαινίσουμε με αγάπη το σπίτι και να μην καταστρέψουμε την ψυχή του. Έχουμε, μάλιστα, μερικά αντίτυπα από το προηγούμενο τεύχος του *Residence*, όπου δημοσιεύθηκε το αποτέλεσμα της ανακαινίσής μας. Ο φωτογράφος παραδέχτηκε πως δεν έχει δει ποτέ άλλοτε τόσο καλόγουστη ανακαινίση. Οπότε, παρακαλώ, πάρτε μαζί σας ένα περιοδικό καθώς θα φεύγετε. Μπορείτε να το ξεφυλλίσετε με την ησυχία σας στο σπίτι. Και να μην το ξεχάσω: θα πρέπει να τονίσω ότι το *Residence* παρουσιάζει μόνο εξαιρετικές περιπτώσεις σπιτιών, δεν είναι κανένα περιοδικό της σειράς στο οποίο μπορεί να εμφανίζεται και να επιδεικνύεται και η κουτσή Μαρία». Γέλασε λίγο για να δείξει πόσο παράλογη θα ήταν η σκέψη ότι το σπίτι το δικό του και της συζύγου του θα μπορούσε να μπει σε ένα περιοδικό της σειράς.

«Λοιπόν, ας καθίσουμε τώρα όλοι και ας ασχοληθούμε με τη δουλειά!» Ο Έρλινγκ Β. Λάρσον έδειξε τη μεγάλη τραπεζαρία. Η σύζυγός του είχε φροντίσει να ετοιμάσει καφέ και να σερβίρει βουτήγματα όσο εκείνος επιδείκνυε το σπίτι. Τώρα στεκόταν αμίλητη δίπλα στην τραπεζαρία και τους περίμενε να καθίσουν. Ο Έρλινγκ τής έκανε ένα νεύμα επιδοκιμασίας. Άξιζε χρυσάφι η μικρή Βίβεκα, γνώριζε τη θέση της και ήταν εξαιρετική οικοδέσποινα. Κάπως λιγομίλητη βέβαια και όχι εντελώς εξοικειωμένη με την τέχνη της συζήτησης, αλλά καλύτερα μια γυναίκα που ξέρει να σιωπά παρά μία που φλυαρεί γενικά και ακατάσχετα, όπως συνήθιζε να λέει και ο ίδιος.

«Ποιες είναι οι σκέψεις σας γι' αυτό το εξαιρετικά σημαντικό γεγονός που έχουμε να κουβεντιάσουμε σήμερα;» Είχαν καθίσει όλοι γύρω από το τραπέζι και η Βίβεκα τους γέμιζε τα λεπτά, λευκά φλιτζάνια με καφέ.

«Τη δική μου άποψη τη γνωρίζεις» είπε ο Ούνο Μπρούρσον και έβαλε τέσσερις κύβους ζάχαρη στο φλιτζάνι του. Ο Έρλινγκ τον κοιτούσε με απέχθεια. Δεν μπορούσε να καταλάβει τους άντρες που δεν πρόσεχαν την εμφάνιση και την υγεία τους. Ο ίδιος έτρεχε δέκα χιλιόμετρα κάθε πρωί και σήκωνε καμιά φορά και μερικά βάρη. Αλλά αυτό το τελευταίο το γνώριζε μόνο η Βίβεκα.

«Ναι, γι' αυτό δεν υπάρχει καμία αμφιβολία» είπε ο Έρλινγκ, λίγο δηκτικότερα από όσο θα ήθελε. «Αλλά είχες την ευκαιρία να εκθέσεις το σκεπτικό σου και αφού τελικά φτάσαμε σε αυτή την απόφαση από κοινού, θα ήταν λογικότερο να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να κάνουμε ό,τι καλύτερο γίνεται. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να συνεχίζουμε τη συζήτηση. Το συνεργείο της τηλεόρασης θα έρθει σήμερα και πιστεύω ότι τούτη εδώ η ευκαιρία είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να συμβεί στην περιοχή μας. Δείτε απλώς πόση ώθηση έχουν δώσει τα προηγούμενα ριάλιτι στα μέρη στα οποία γυρίστηκαν. Η Όμολ έγινε αρκετά γνωστή με την ταινία του Μούντισον,* αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με τη δημοσιότητα που της έδωσε το ριάλιτι σόου για την πόλη. Και το *Γαμημένη Τερεμπούντα* τοποθέτησε πραγματικά την κοινότητα στον χάρτη. Φανταστείτε λοιπόν ένα μεγάλο μέρος της Σουηδίας να κάθεται για να παρακολουθεί το ριάλιτι *Γαμημένο Τάνουμ!* Αποκλείεται να υπάρξει για μας καλύτερη ευκαιρία να αναδείξουμε τη μικρή μας γωνιά στη Σουηδία από την ομορφότερη πλευρά της!»

* Αναφορά στην ταινία του Lukas Moodysson με τον τίτλο *Fucking Åmål* [ελληνικός τίτλος: *Δείξε μου αγάπη*].

«Από την ομορφότερη πλευρά της» έκανε ρουθουνίζοντας ειρωνικά ο Ούνο. «Με ποτό και σεξ και με τις χαζογκόμενες των ριάλιτι; Έτσι θέλουμε να απεικονίσουμε το Τανουμσχέντε;»

«Εγώ πάντως είμαι σίγουρη ότι θα είναι τρομερά συναρπαστικό!» είπε ενθουσιασμένη η Γκουνίλα Σελίν με την κάπως τσιριχτή φωνή της και με τα μάτια της να παιχνιδίζουν προς τον Έρλινγκ. Της άρεσε πάρα πολύ. Μάλιστα θα μπορούσε κανείς να πει ότι ήταν ερωτευμένη μαζί του, έστω κι αν η ίδια δεν θα το παραδεχόταν ποτέ. Ο Έρλινγκ πάντως το ήξερε αυτό και το εκμεταλλευόταν για να εξασφαλίζει την ψήφο της σε όλες τις προτάσεις που ήθελε να περάσει.

«Βέβαια! Ακούστε και την Γκουνίλα! Με αυτό το πνεύμα έπρεπε να υποδεχτούμε όλοι το συγκεκριμένο πρόγραμμα! Ξεκινά μια συναρπαστική περιπέτεια και ανοίγεται μπροστά μας μια προοπτική για την οποία θα έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες!» Ο Έρλινγκ χρησιμοποιούσε την ενθουσιώδη φωνή του, την τόσο αποτελεσματική όλα τα χρόνια που διατέλεσε διευθυντής του ασφαλιστικού κολοσσού. Τη φωνή που έκανε τόσο το προσωπικό όσο και τη διοίκηση να ακούν με μεγάλο ενδιαφέρον όσα τους έλεγε. Πάντα ένιωθε νοσταλγία όταν σκεφτόταν τα χρόνια που είχε περάσει σ' εκείνο το επικίνδυνο περιβάλλον. Όμως, δόξα τω Θεώ, είχε καταφέρει να αποσυρθεί έγκαιρα. Άρπαξε τα χρήματα που είχε κερδίσει με κόπο και έφυγε. Πριν μυριστούν αίμα οι ορδές των δημοσιογράφων και αρχίσουν να καταδιώκουν τους δύσμοιρους συναδέλφους του σαν θηράματα που έπρεπε να εξολοθρευθούν και να κατασπαραχθούν. Ο Έρλινγκ είχε βασανιστεί πολύ για να πάρει την απόφαση να βγει σε σύνταξη μετά την καρδιακή προσβολή που έπαθε, αλλά αποδείχθηκε ότι ήταν η καλύτερη απόφαση της ζωής του.

«Ελάτε, πάρτε μερικά από αυτά τα ωραία βουτήματα. Είναι από το ζαχαροπλαστείο του Ελγ». Έδειξε τις πιατέλες με τα γεμιστά μπισκότα και τα κανελοκούλουρα. Όλοι άπλωσαν

τα χέρια και γέμισαν τα πιατάκια τους. Φυσικά ο Έρλινγκ δεν πήρε. Το γεγονός ότι είχε πάθει καρδιακή προσβολή, παρόλο που πρόσχε τη διατροφή του και ασκούσαν, τον είχε κάνει να εντείνει ακόμα περισσότερο την προσοχή του.

«Και πώς θα αντιμετωπίσουμε πιθανές ζημιές; Άκουσα ότι έγιναν πολλές ζημιές στην Τερεμπούντα κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων του προγράμματος. Θα πληρώσει η τηλεοπτική εταιρεία γι' αυτές;»

Ο Έρλινγκ ρουθούνισε ανυπόμονα προς την κατεύθυνση από όπου έγινε η ερώτηση. Ο νεαρός οικονομικός υπεύθυνος του δήμου πάντα ασχολούνταν με μικροπράγματα αντί να βλέπει τη μεγάλη εικόνα, «the big picture», που έλεγε και ο ίδιος. Και τι διάβολο ήξερε αυτός από οικονομικά; Δεν είχε κλείσει καλά καλά τα τριάντα και το πιθανότερο ήταν πως δεν είχε πιάσει στα χέρια του, σε όλη τη ζωή του, χρηματικά ποσά σαν αυτά που ο Έρλινγκ μπορούσε να ξοδέψει μέσα σε μια μέρα, τότε που η ασφαλιστική εταιρεία ήταν ακόμη υγιής. Όχι, δεν είχε μεγάλη υπομονή με παρακατιανούς λογιστάκους. Στράφηκε στον λογιστάκο της πεντάρας, που τον έλεγαν Έρικ Μπολίν, και είπε με έμφαση:

«Αυτό δεν είναι κάτι με το οποίο χρειάζεται να ασχοληθούμε τώρα. Σε σύγκριση με την αυξημένη συρροή τουριστών, μερικά σπασμένα τζάμια δεν θα μας ανησυχήσουν. Περιμένω ότι και η αστυνομία θα κάνει τα πάντα για να δικαιολογήσει τον μισθό της και να έχει υπό έλεγχο την κατάσταση».

Τους κοίταξε όλους εκεί μέσα, έναν έναν, μερικά δευτερόλεπτα. Ήταν μια τεχνική την οποία έβρισκε πολύ πετυχημένη στο παρελθόν. Όπως και τώρα. Όλοι χαμήλωσαν το βλέμμα και υποχώρησαν κρύβοντας τις διαμαρτυρίες βαθιά μέσα τους, εκεί όπου ανήκαν. Είχαν την ευκαιρία να πουν τα δικά τους, αλλά τώρα η απόφαση πάρθηκε σύμφωνα με το παλιό καλό δημοκρατικό πνεύμα και σήμερα τα πούλμαν της τηλεόρασης

με τους συμμετέχοντες στο πρόγραμμα θα άρχιζαν να καταφθάνουν στο Τανουμσχέντε.

«Μάλλον δεν θα υπάρξει πρόβλημα» είπε ο Γερν Σούστερ. Ακόμη δεν είχε καταφέρει να χωνέψει το γεγονός ότι ο Έρλινγκ είχε καταλάβει το πόστο του δημάρχου που κατείχε εκείνος για σχεδόν δεκαπέντε χρόνια.

Ο Έρλινγκ από τη μεριά του δεν καταλάβαινε γιατί ο Γερν επέλεξε να παραμείνει στο συμβούλιο. Αν ο ίδιος είχε υποστεί τέτοια εξευτελιστική ήττα, θα έβαζε την ουρά του στα σκέλια και θα αποτραβιόταν. Αν όμως ο Γερν επιθυμούσε να παρατείνει την ταπείνωσή του, δικό του πρόβλημα. Αποκόμιζε βέβαια κανείς κάποια οφέλη με το να έχει κοντά του αυτή την αλεπού, έστω κι αν τώρα ήταν πια μια αλεπού γριά και ξεδοντιάρια, μεταφορικά μιλώντας. Διότι ο Σούστερ είχε τους πιστούς οπαδούς του, οι οποίοι παρέμεναν ήσυχοι όσο τον έβλεπαν να είναι ακόμη ενεργός στο συμβούλιο.

«Εντάξει, λοιπόν. Ας δείξουμε τώρα τον ενθουσιασμό μας. Θα υποδεχτώ προσωπικά την ομάδα στη μία η ώρα και μπορείτε φυσικά να με συνοδεύσετε. Αλλιώς, θα τα πούμε στην προγραμματισμένη συνάντηση την Πέμπτη». Σηκώθηκε για να δείξει ότι ήταν ώρα για τη συντροφιά να το διαλύσει.

Ο Ούνο μουρμούριζε ακόμη όταν έφυγε, αλλά κατά τ' άλλα ο Έρλινγκ θεώρησε ότι τα είχε καταφέρει πολύ καλά με τη σύναξη του στρατεύματος. Η υπόθεση αυτή μύριζε από μακριά επιτυχία, το ένιωθε σε όλο του το είναι.

Πήγε ικανοποιημένος στη βεράντα και άναψε ένα πούρο για τη νίκη του. Πέρα στην τραπεζαρία, η Βίβεκα μάζευε σιωπηλή το τραπέζι.

«Ντα, ντα, ντα, ντα». Η Μάγια καθόταν στην παιδική καρέκλα της και έβγαζε άναρθρες φωνούλες καθώς απέφευγε με απί-

στευτη επιδεξιότητα το κουτάλι που η Ερίκα προσπαθούσε να της βάλει στο στόμα. Έπειτα από αρκετές προσπάθειες να βρει τον στόχο, η Ερίκα κατάφερε τελικά να βάλει μέσα στο στόμα της Μάγιας μια κουταλιά κρέμα. Ωστόσο η χαρά της ήταν σύντομη, μια που η Μάγια επέλεξε εκείνη ακριβώς τη στιγμή να δείξει ότι μπορούσε να μιμηθεί τον ήχο του αυτοκινήτου. «Βρρρρ» έκανε με τέτοιο ενθουσιασμό ώστε φέκασε ένα λεπτό στρώμα κρέμας στο πρόσωπο της μητέρας της.

«Βρομόπαιδο» έκανε κουρασμένα η Ερίκα, αλλά το μετάνιωσε αμέσως.

«Βρρρρ» επανέλαβε χαρωπά η Μάγια και κατάφερε να εκτινάξει τα τελευταία υπολείμματα κρέμας από το στόμα της κατευθείαν πάνω στο τραπέζι.

«Βομόπαιδο» είπε ο Άντριαν, ενώ αμέσως η μεγάλη αδελφή του, η Έμα, τον επανέφερε θυμωμένη στην τάξη.

«Δεν πρέπει να λες κακά λόγια, Άντριαν!»

«Μα είπε και η Ίκα».

«Ναι, αλλά κανείς δεν πρέπει να λέει κακά λόγια, ποτέ. Έτσι δεν είναι, θεία Ερίκα; Δεν πρέπει να λέμε κακά λόγια». Η Έμα έβαλε αποφασιστικά τα χέρια της στη μέση και κοίταξε επιτιμητικά την Ερίκα.

«Βέβαια, κανείς δεν πρέπει να λέει κακά λόγια, με τίποτε. Ήταν πολύ χαζό αυτό που έκανα, Άντριαν».

Ικανοποιημένη με την απάντηση αυτή η Έμα συνέχισε να τρώει το κεφίρ της. Η Ερίκα την κοιτούσε με ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη αλλά και ανησυχία. Η μικρή είχε αναγκαστεί να μεγαλώσει τόσο γρήγορα. Καμιά φορά συμπεριφερόταν περισσότερο σαν μητέρα παρά σαν αδελφή στον Άντριαν. Η Άννα δεν φαινόταν να το προσέχει αυτό, αλλά η Ερίκα το έβλεπε πάρα πολύ καλά. Άλλωστε γνώριζε και η ίδια πώς ήταν να επωμίζεται κανείς αυτό τον ρόλο σε πολύ νεαρή ηλικία.

Και τώρα ξετυλιγόταν μπροστά της το ίδιο σκληρικό. Μητέ-

ρα της αδελφής της και ταυτόχρονα μητέρα της Μάγιας και ένα είδος αναπληρωματικής μητέρας για την Έμα και τον Άντριαν, όσο περίμενε την Άννα να ξυπνήσει από το αποκάρωμά της. Η Ερίκα έριχνε και καμιά ματιά προς τον πάνω όροφο καθώς τακτοποιούσε το χάος που επικρατούσε πάνω στο τραπέζι. Όμως εκεί πάνω βασίλευε σιωπή. Η Άννα σπάνια ξυπνούσε πριν από τις έντεκα και η Ερίκα την άφηνε να κοιμηθεί. Δεν ήξερε τι άλλο μπορούσε να κάνει.

«Δεν θέλω να πάω στον παιδικό σταθμό σήμερα» δήλωσε ο Άντριαν και πήρε μια έκφραση που έλεγε πέραν πάσης αμφιβολίας: «Κι αν μπορείς, προσπάθησε να με αναγκάσεις».

«Φυσικά και θα πας στον παιδικό σταθμό, Άντριαν» είπε η Έμα και έβαλε ξανά τα χέρια στη μέση. Η Ερίκα διέκοψε τον καβγά που έβλεπε ότι θα ξεσπούσε και ενώ προσπαθούσε να καθαρίσει τη μόλις οχτώ μηνών κόρη της όσο καλύτερα μπορούσε, είπε:

«Έμα, εσύ θα πας να φορέσεις το μπουφάν σου. Άντριαν, δεν έχω όρεξη να ξεκινήσω τέτοια συζήτηση σήμερα. Θα πας στον παιδικό σταθμό μαζί με την αδελφή σου, όπως και να 'χει».

Ο Άντριαν άνοιξε το στόμα για να διαμαρτυρηθεί, αλλά κάτι στο βλέμμα της θείας του του έλεγε ότι αυτό το πρωί καλύτερα θα έκανε να υποταχθεί. Έτσι, βγήκε στον διάδρομο ασυνήθιστα υπάκουος.

«Έλα, λοιπόν, φόρεσε τα παπούτσια σου τώρα». Η Ερίκα έβγαλε τα αθλητικά παπούτσια του Άντριαν αλλά εκείνος κούνησε πολύ έντονα το κεφάλι του.

«Δεν μπορώ μόνος μου, πρέπει να με βοηθήσεις».

«Σίγουρα μπορείς, τα φοράς άλλωστε μόνος σου στον παιδικό σταθμό».

«Όχι, δεν μπορώ. Είμαι μικρός» πρόσθεσε εκείνος για σιγουριά.

Η Ερίκα αναστέναξε και άφησε κάτω τη Μάγια, η οποία άρχισε να μπουσουλά και να απομακρύνεται αμέσως μόλις άγγιξε το πάτωμα. Είχε αρχίσει να μπουσουλάει πολύ νωρίς και τώρα πια ήταν πρωταθλήτρια σε αυτό τον τομέα.

«Μάγια, μείνε εδώ, κοριτσάκι μου» είπε η Ερίκα καθώς προσπαθούσε να φορέσει στον Άντριαν το παπούτσι. Η Μάγια επέλεξε ωστόσο να αγνοήσει την επίμονη παράκληση της μητέρας της και επιδόθηκε στην εξερεύνηση των χώρων. Η Ερίκα ένωσε τον ιδρώτα να κυλάει κατά μήκος της ραχοκοκαλιάς και στις μασχάλες της.

«Μπορώ να πάω να φέρω τη Μάγια» έκανε πρόθυμα η Έμα και θεώρησε πως η σιωπή εκ μέρους της θείας της ήταν σημάδι συμφωνίας. Επέστρεψε ελαφρώς λαχανιασμένη λίγο μετά κουβαλώντας τη Μάγια, η οποία αναδευόταν στην αγκαλιά της σαν απρόθυμο γατάκι. Η Ερίκα είδε πως το πρόσωπο της κόρης της είχε αρχίσει να παίρνει εκείνο το κόκκινο χρώμα, το οποίο προειδοποιούσε συνήθως για την έλευση ενός αβυσσαλέου ουρλιαχτού, και έσπευσε να την πάρει. Μετά έσπρωξε τα παιδιά έξω από την πόρτα και κατευθύνθηκαν όλοι προς το αυτοκίνητο. Πόσο μισούσε αυτά τα πρωινά, που να πάρει ο διάβολος.

«Μπείτε στο αμάξι, βιαζόμαστε τώρα. Έχουμε αργήσει πά-λι και ξέρετε τι γνώμη έχει γι' αυτό η δεσποινίς Εύα».

«Δεν της αρέσει καθόλου» είπε η Έμα και κούνησε προβληματισμένη το κεφάλι.

«Πράγματι δεν της αρέσει καθόλου, μα καθόλου» είπε η Ερίκα και πέρασε τη ζώνη ασφαλείας στη Μάγια στο παιδικό κάθισμα του αυτοκινήτου.

«Θέλω να καθίσω μπροστά» δήλωσε ο Άντριαν και σταύρωσε θυμωμένος τα χέρια του στο στήθος, έτοιμος να δώσει τη μάχη. Όμως τώρα η υπομονή της Ερίκα είχε στερέψει.

«Κάθισε αμέσως στη θέση σου» βρυχήθηκε και ένωσε μια

κάποια ικανοποίηση όταν τον είδε σχεδόν να τρέχει να καθίσει στο παιδικό του κάθισμα. Η Έμα βολεύτηκε στο μαξιλάρι που ήταν στραμμένο προς τα εμπρός ανάμεσα στα πίσω καθίσματα και έβαλε μόνη της τη ζώνη. Με λίγο νευριασμένες κινήσεις η Ερίκα πέρασε τη ζώνη στον Άντριαν, αλλά σταμάτησε όταν ένιωσε εντελώς ξαφνικά ένα παιδικό χεράκι στο μάγουλό της.

«Σ' αγαπάααα, Ίκα» είπε ο Άντριαν, πασχίζοντας πραγματικά να δείξει πόσο γλύκας μπορούσε να γίνει όταν ήθελε. Αναμφισβήτητα ήταν μια προσπάθεια να κερδίσει την εύνοιά της, αλλά τα κατάφερνε κάθε φορά που το έκανε. Η Ερίκα ένιωσε την καρδιά της να σκιρτά, έσκυψε μπροστά και του έδωσε ένα μεγάλο φιλί.

Το τελευταίο που έκανε πριν βγει με την όπισθεν από το δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι ήταν να ρίξει μια ανήσυχη ματιά στο παράθυρο του υπνοδωματίου της Άννας. Όμως η κουρτίνα ρολό ήταν ακόμη κατεβασμένη.

Η Γίονα ακούμπησε το μέτωπο στο δροσερό παράθυρο του πούλμαν και ατένισε το τοπίο που περνούσε μπροστά της. Ένωθε μεγάλη αδιαφορία. Όπως πάντα. Κατέβασε τα μανίκια της μπλούζας ώστε να φτάσουν μέχρι κάτω στις παλάμες. Αυτή η κίνηση είχε γίνει, με τα χρόνια, ψυχαναγκαστική συμπεριφορά. Αναρωτιόταν τι έκανε εκεί. Πώς είχε μπερδευτεί σε όλα αυτά; Τι συναρπαστικό υπήρχε στην παρακολούθηση της ζωής και της καθημερινότητάς της; Η Γίονα δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ήταν μια ταλαίπωρη, παράξενη και μοναχική κοπέλα που ξυρραφιαζόταν, που να πάρει ο διάολος. Αλλά ίσως αυτή να ήταν η αιτία που ψήφιζαν να την κρατούν, βδομάδα με τη βδομάδα, στον Οίκο. Γιατί υπήρχαν τόσα πολλά κορίτσια σαν κι αυτή σε όλη τη χώρα. Κορίτσια που αναγνώριζαν με λαχτάρα τον εαυτό τους σ' αυτή, όταν ερχόταν σε σύγκρουση με άλλους συμμετέχο-

ντες, όταν καθόταν κλαίγοντας στο μπάνιο και κοιμάτιαζε τα χέρια της με ξυράφι, όταν εξέπεμπε τόσο τεράστια ανημποριά και απόγνωση ώστε οι υπόλοιποι στον Οίκο να φεύγουν μακριά της λες και είχε κολλήσει λύσσα. Ίσως ακριβώς γι' αυτό.

«Τι συναρπαστικό, Θεεεέ μου! Σκέψου να μας έδιναν άλλη μια ευκαιρία, δηλαδή!» Η Γιόνα άκουγε την αστεϊρευτη προσδοκία στη φωνή της Μπάρμπι, αλλά αρνούνταν να της δώσει οποιαδήποτε απόκριση. Το όνομα και μόνο την έκανε να θέλει να ξεράσει. Αλλά οι εφημερίδες τρελαίνονταν για κάτι τέτοια. Η Μπε-Μπε Μπάρμπι ήταν η αγαπημένη των κουτσομπολίστικων φυλλάδων. Το πραγματικό της όνομα ήταν Λίλεμουρ Πέρσον. Το είχε ανακαλύψει μία από τις απογευματινές εφημερίδες. Είχαν ξετρυπώσει επίσης και παλιές φωτογραφίες της, από την εποχή που ήταν ένα κοκαλιάρικο, καστανομάλλικο κοριτσάκι με υπερβολικά μεγάλα γυαλιά. Σε τίποτα δεν έμοιαζε με τη σιλικονούχα και ξανθιά σεξοβόμβα του σήμερα. Η Γιόνα γέλασε με την ψυχή της σαν είδε τις φωτογραφίες. Τους είχε έρθει ένα φύλλο στον Οίκο. Αλλά η Μπάρμπι είχε κλάψει. Μετά έκαψε την εφημερίδα.

«Κοίτα πόσον κόσμο έχει!» Η Μπάρμπι έδειξε ενθουσιασμένη ένα πλήθος ανθρώπων στο μέρος όπου φαινόταν να κατευθύνεται το πούλμαν. «Καταλαβαίνεις, Γιόνα, ότι αυτοί όλοι είναι εδώ για μας, για μας, το καταλαβαίνεις;» Δεν έλεγε να βάλει κώλο κάτω, και η Γιόνα της έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα. Μετά φόρεσε τα ακουστικά του mp3 και έκλεισε τα μάτια.

Μια γυναίκα πεθαίνει σε ένα τραγικό αυτοκινητιστικό δυστύχημα, έχοντας ασυνήθιστα υψηλό επίπεδο αλκοόλ στο αίμα της ενώ η ίδια δεν έπινε ποτέ. Εντωμεταξύ, μια νέα τηλεοπτική σειρά ξεκινά γυρίσματα στη Φιελμπάκα και καθώς οι κάμερες παρακολουθούν κάθε κίνηση των πρωταγωνιστών, τα πνεύματα αρχίζουν να ανάβουν: ένας διαγωνιζόμενος δολοφονείται. Είναι δυνατόν να υπάρχει ένας δολοφόνος ανάμεσά τους; Αυτοί οι ύποπτοι και ανεξήγητοι θάνατοι στη Φιελμπάκα δημιουργούν ένα πολύ κακό προαίσθημα στον Πάτρικ Χέντστρεμ, ο οποίος αδυνατεί να κατανοήσει τις περίεργες συνθήκες της πρώτης υπόθεσης· αλλά μήπως εκεί κρύβεται το κλειδί για τις υπόλοιπες δολοφονίες; Κάτω από τα φώτα της δημοσιότητας, ο Πάτρικ αντιμετωπίζει την πιο δύσκολη υπόθεση που έχει αναλάβει ποτέ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΙΚΑ

Αν η Lackberg συνεχίσει να γράφει τόσο πυκνά και τόσο μεστά, σε λίγο καιρό δεν θα λένε ότι είναι η Σουηδέζα Agatha Christie, αλλά ότι η Agatha Christie είναι η Βρετανίδα Camilla Lackberg.

Washington Post

Πολλά βιβλία μπορεί να σας συγκινήσουν
αλλά αυτό θα σας μείνει πραγματικά αξέχαστο.

Vestmanlands Lans Tidning

ISBN: 978-618-03-4441-7

9 786180 344417

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84441

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book